

DUCHOWA NIECZYSTOŚĆ

„Gdy duch nieczysty wyjdzie z człowieka, wędruje po miejscach bezwodnych, szukając ukojenia, a gdy nie znajdzie, mówi: Wróć do domu swego, skąd wyszedłem. I przyszedłszy, zastaje go wymiecionym i przyozdobionym. Wówczas idzie i zabiera z sobą siedem innych duchów, gorszych niż on, i wchodzi, i mieszkają tam. I bywa końcowy stan człowieka tego, gorszy niż pierwotny.”
(Łk 11, 24–26)

1. DUCHOWA NIECZYSTOŚĆ

Istnieją dwa rodzaje nieczystości:

- **Cieleśna** – trwająca od jednego do wielu dni, zależnie od sytuacji. Jej opis znajdziemy w trzeciej Księdze Mojżeszowej (3 Moj 11, 1 – 15, 33).
- **Duchowa** – może utrzymywać się cały czas. Temu rodzajowi nieczystości przyjrzymy się bliżej w dalszej części tego dokumentu.

Nieczystość duchowa to tak naprawdę obecność duchów nieczystych w Świątyni Bożej, którą jest ciało człowieka. Podobnie jak nieczystość cielesna, przechodzi ona na drugiego człowieka poprzez kontakt z nim (np. dotyk).

2. ZANIECZYSZCZENIE

Człowiek zanieczyszcza się duchowo poprzez przestąpienie Prawa Bożego.

3. OBJAWY DUCHOWEJ NIECZYSTOŚCI

Obecność duchów nieczystych w człowieku wywiera negatywny wpływ na stan jego zdrowia oraz umysłu. Objawy duchowej nieczystości możemy zatem podzielić na dwie kategorie:

- **Fizyczne** – częste objawy to długotrwałe spięcie mięśni, ból serca, nienaturalne zmęczenie, problemy z równowagą, nadmierne swędzenie ciała, krwotoki.
- **Psychiczne** – częste objawy to strach, lęk, problemy z pamięcią oraz koncentracją, nadpobudliwość, złość, gniew, zazdrość, głód, którego człowiek nie jest w stanie zaspokoić, wzmożony pociąg seksualny oraz wszelkiego rodzaju uzależnienia.

Aby lepiej zrozumieć zależność pomiędzy obecnością duchów nieczystych w ciele człowieka a objawami, które wywołują, powinniśmy bliżej przyrzeć się duchowemu skażeniu, które niosą one ze sobą. Pomoże nam w tym studium kolejnych rozdziałów.

4. GRZECH ORAZ KONSEKWENCJE PRZESTĄPIENIA PRAWA BOŻEGO

Kiedy przychodzi nam zdefiniować czym tak naprawdę jest grzech, to jedną z najczęściej pojawiających się odpowiedzi jest ta, która mówi, że jest on przestąpieniem Prawa Bożego (1 J 3, 4). Odpowiedź ta jest jak najbardziej prawidłowa jednak nie oddaje ona w pełni żywej natury grzechu, której chciałbym abyśmy się teraz bliżej przyjrzieli.

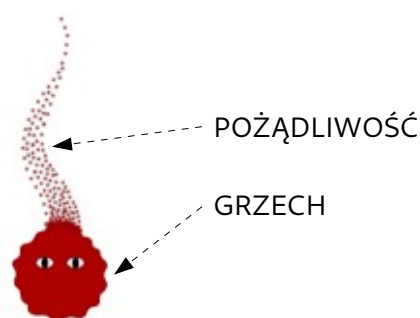
Spróbujmy na moment spojrzeć na grzech z nieco innej perspektywy, nie tylko jako na akt sprzeciwienia się woli Bożej ale na coś, co do tego aktywnie nas zachęca. Pomoże nam w tym kilka fragmentów z Pisma Świętego. Opisany w nich grzech:

- **Czycha i kusi** – „Po niejakiem czasie Kain złożył Panu ofiarę z plonów rolnych; Abel także złożył ofiarę z pierworodnych trzody swojej i z tłuszczy ich. A Pan wejrzał na Abla i na jego ofiarę. Ale na Kaina i na jego ofiarę nie wejrzał; wtedy Kain rozgniewał się bardzo i zasępiło się jego oblicze. I rzekł Pan do Kaina: Czemu się gniewasz i czemu zasępiło się twoje oblicze? Wszak byłoby pogodne, gdybyś czynił dobrze, a jeśli nie będziesz czynił dobrze, u drzwi czyha grzech. Kusi cię, lecz ty masz nad nim panować.” (1 Moj 4, 37)
- **Wzbudza pożądliwość, zwodzi i zabija** – „I ja żyłem niegdyś bez zakonu, lecz gdy przyszło przykazanie, grzech ożył. A ja umarłem i okazało się, że to przykazanie, które miało mi być ku żywotowi, było ku śmierci. Albowiem grzech otrzymawszy podniecię przez przykazanie, zwiódł mnie i przez nie mnie zabił.” (Rz 7, 9–11)

- **Mieszka w człowieku i panuje nad nim** – „Wiemy bowiem, że zakon jest duchowy, ja zaś jestem cielesny, zaprzędany grzechowi. Albowiem nie rozróżniam się w tym, co czynię; gdyż nie to czynię, co chcę, ale czego nienawidzę, to czynię. A jeśli to czynię, czego nie chcę, zgadzam się z tym, że zakon jest dobry. Ale wtedy czynię to już nie ja, lecz grzech, który mieszka we mnie.” (Rz 7, 14–17)
- **Jest zawsze przed nami** – „Obmyj mnie zupełnie z winy mojej i oczyść mnie z grzechu mego! Ja bowiem znam występki swoje i grzech mój zawsze jest przede mną.” (Ps 51, 4–5)

Te oraz inne fragmenty Pisma Świętego przedstawiają grzech jako coś żywego. Coś, co bierze aktywny udział w życiu człowieka. Najpierw go zwodzi, kusi poprzez pożądliwość, a po wygranej bitwie wchodzi w człowieka, mieszka w nim oraz prowadzi go do śmierci.

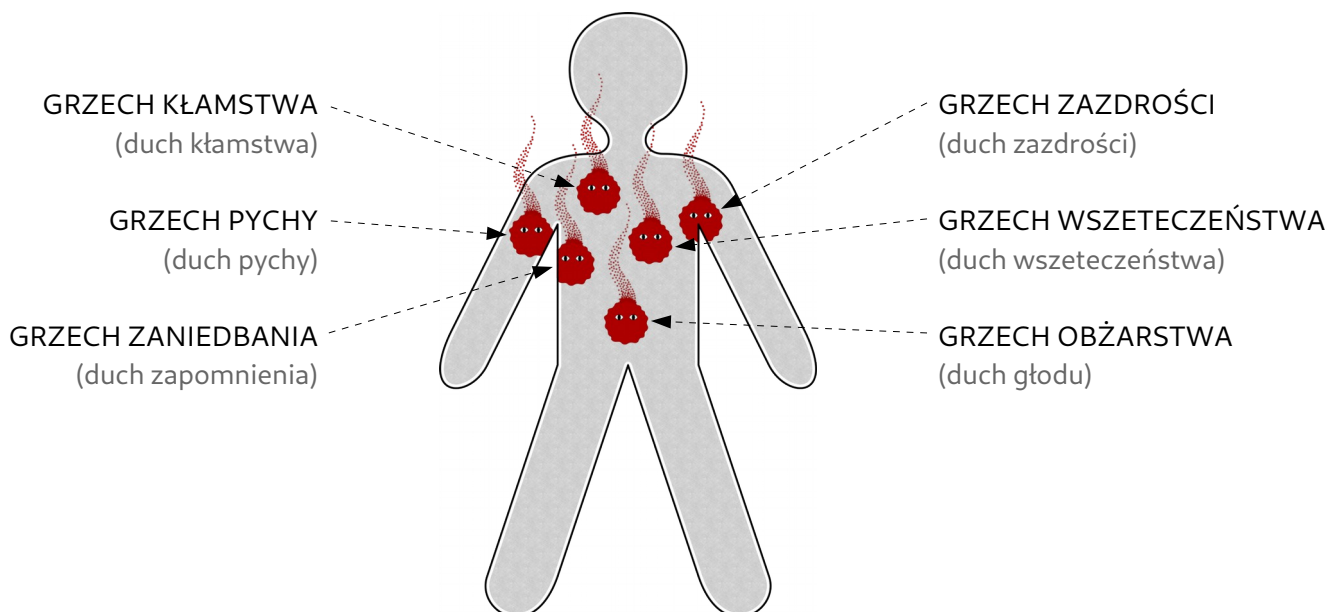
Widzimy tutaj, że pojęcie grzechu nie ogranicza się wyłącznie do aktu jego popełnienia ale jest to żywy proces, który wykonuje w człowieku konkretne zadanie. Poniższy rysunek jest próbą przedstawienia istoty grzechu na podstawie zamieszczonych powyżej obserwacji:

Rys 1. Grzech oraz jego pożądliwość

Grzech został przedstawiony tutaj jako żywa istota, która chcąc zamieszkać w człowieku, posługuje się pożądliwością (skażeniem), aby go zwiędzić. Pożądliwość natomiast została przyrównana do zapachu, wydobywającego się z grzechu.

Mając taki obraz grzechu możemy przejść do wyobrażenia tego, co dzieje się w człowieku, który ustawicznie trwa w odstępstwie od Pana Boga, nie dając jednocześnie oczyścić się z duchowej nieczystości. Poniższy rysunek przedstawia człowieka, który popełniwszy grzech kłamstwa, pychy, zaniedbania, zazdrości, wszeteczeństwa, oraz obżarstwa zaprosił do siebie sześć duchów nieczystych:

Rys 2. Ciało człowieka jako schronienie duchów nieczystych

Jak widać na powyższym rysunku, każdorazowy akt popełnienia grzechu wiąże się z zaproszeniem do Świątyni Bożej, którą jest ciało człowieka, ducha nieczystego, który poprzez własne pożądliwości zmusza człowieka do czynienia jego woli. Im dłużej pielęgnujemy jego obecność w naszym ciele, tym ciężiej jest nam zrezygnować z tego grzechu. Jedynie jawny sprzeciw połączony z działaniem Ducha Świętego (Ducha Pana Jezusa Chrystusa) jest w stanie oczyścić nas z duchowej nieczystości. Wierzę, że nie bez powodu w Piśmie Świętym kilkakrotnie opisana została historia oczyszczenia Świątyni Bożej podczas misji Pana Jezusa na Ziemi. Jest ona odzwierciedleniem tego, co dzieje się w każdym z nas ponieważ wszyscy zgrzeszyliśmy a przez to każdy z nas potrzebuje pomocy Chrystusa. Myślę, że dobrym podsumowaniem tego, co dzieje się w ciele człowieka, będą słowa apostoła Pawła, który w Liście do Rzymian wspomina o toczącej się w naszych członkach walce: „*Wiem tedy, że nie mieszka we mnie, to jest w ciele moim, dobro; mam bowiem zawsze dobrą wolę, ale wykonania tego, co dobre, brak; Albowiem nie czynię dobrego, które chcę, tylko złe, którego nie chcę, to czynię. A jeśli czynię to, czego nie chcę, już nie ja to czynię, ale grzech, który mieszka we mnie. Znajduję tedy w sobie zakon, że gdy chcę czynić dobrze, trzyma się mnie złe; Bo według człowieka wewnętrznego mam upodobanie w zakonie Bożym. A w członkach swoich dostrzegam inny zakon, który walczy przeciwko zakonowi, uznanemu przez mój rozum i bierze mnie w niewolę zakonu grzechu, który jest w członkach moich. Nędzny ja człowiek! Któż mnie wybawi z tego ciała śmierci?*” (Rz 7, 18–24).

5. KONSEKWENCJE TRWANIA W DUCHOWEJ NIECZYSTOŚCI

Człowiek pielęgnujący w sobie obecność duchów nieczystych staje się niewolnikiem ich pożądliwości, które próbuje zaspokoić myśląc, że są one jego własnymi potrzebami.

6. OCZYSZCZENIE Z DUCHOWEJ NIECZYSTOŚCI

Oczyszczenie z duchowej nieczystości jest możliwe tylko i wyłącznie poprzez działanie Ducha Świętego w człowieku.

7. OBRAZY DUCHÓW NIECZYSTYCH W PIŚMIE ŚWIĘTYM

Aby pokazać nam kim są duchy nieczyste oraz jaką rolę odgrywają w życiu każdego człowieka, Pan Bóg posługuje się w Piśmie Świętym różnymi obrazami. Są to najczęściej:

- **Rabusie, mordercy, włamywacze oraz pustoszycciele** – którzy próbują wdrzeć się do naszego domu po to, aby nas okraść, splądrować nasze mieszkanie oraz nas zamordować: (Iz 24, 16), (Ab 1, 5–6), (Ez 7, 20–24), (Łk 11, 24–26).
- **Kobiety wszeteczne** – które podstępem chcą nas zwieść do odstępstwa od Pana Boga: (4 Moj 25, 1–3), (Sdz 16, 4–6).
- **Zwierzęta** – wielkie wojsko Boże wykonujące wyrok na ludziach, którzy odstąpili od Pana Boga: (2 Moj 10, 1–19), (Ml 3, 11), (Jl 2, 25).

8. RÓŻNE RODZAJE DUCHÓW NIECZYSTYCH OPISANE W PIŚMIE ŚWIĘTYM

W Piśmie Świętym, w księgach Starego oraz Nowego Testamentu znajdziemy opis następujących duchów nieczystych:

- **Duch kłamstwa** – opisany w pierwszej Księdze Królewskiej (1 Krl 22, 18–22) oraz w Księdze Micheasza (Mi 2, 11). W pierwszym fragmencie czytamy o zwiedzeniu króla izraelskiego Achaba, które miało zakończyć się jego śmiercią podczas bitwy z królem aramejskim w Ramot Gileadzkim. Podczas Bożej narady, kiedy to zostało zadane pytanie, kto to uczyni, wystąpił duch, który obiecał to zrobić stawszy się duchem kłamliwym w ustach jego proroków. Pan Bóg, akceptując jego propozycję, tak podsumowuje jego predyspozycje do wykonania tego zadania: „*(...) ty go zwiedzisz, ty to potrafisz. Idź więc i uczyn tak!*”. W drugim fragmencie prorok Micheasz, zwracając się do przywódców narodu izraelskiego, wygłasza słowo Boże, które potępia ich postępowanie. Zwraca on uwagę na postępującą chciwość, która zamieszkała w ich sercach, powodując, że zawłaszczali posiadłości, które im się nie należały. Miejsce opieki nad narodem, zajęło jego piętnowanie. W pierwszych wersetach tego rozdziału Pan Bóg ostrzega tych, którzy postępują w taki sposób, że powinni oczekiwać reakcji z Jego strony. W kolejnych wersetach Pan Bóg zwraca uwagę na skutki postępującego zepsucia kierując do przywódców następujące słowa: „*Wstańcie i odejdźcie! Tu nie wasze miejsce na pobyt. Z powodu nieczystości jest ono zgubione, a zguba ta jest nieodwracalna. Gdyby ktoś przyszedł i w duchu kłamstwa i fałszu mówił: Będę wam prorokował o winie i trunku – to byłby kaznodzieja dla tego ludu!*”.

- **Duch obłądu** – opisany w Księdze Izajasza (Iz 19, 13–14). W tym fragmencie dowiadujemy się, że wylanie ducha obłądu było konsekwencją trwania narodu egipskiego (w tym jego przywódców) w odstępie od Pana Boga.
- **Duch twardego snu** – opisany w Księdze Izajasza (Iz 29, 9–10). Podobnie jak duch obłądu, został wylany na naród izraelski, który nie chciał zbliżyć się do Pana Boga.
- **Duch wszeteczeństwa** – opisany w Księdze Ozeasza (Oz 4, 12; 5, 4). Zamieszkał w sercach ludu izraelskiego, który poprzez trwanie w odstępie od Pana Boga wypędził z kraju wierność, miłość oraz poznanie naszego Stwórcy. W fragmencie tym Pan Bóg jawnie wskazuje na winę kapłanów, jako tych, którzy odrzuciwszy poznanie Pana, przywieźli naród izraelski do zguby. Odstępstwo rozkrzewiło się w kraju na tak wielką skalę, że w pewnym momencie Pan Bóg stwierdza, że: „*Ich uczynki nie pozwalają im zawrócić do swojego Boga, gdyż duch wszeteczeństwa jest w ich sercu, tak że nie znają Pana*”.
- **Duch głuchy i niemy** – opisany w Ewangelii Marka (Mk 9, 25–27). Przedstawiona została tutaj historia ojca, który przyprowadził do Pana Jezusa syna, opętanego przez złego ducha. Warto zwrócić w niej uwagę na fakt, że ojciec, prosząc Chrystusa o pomoc, trafnie określa istotę problemu – opętanie oraz rodzaj ducha, który zawładnął jego synem. Chwilę później Pan Jezus wypędza demona zwracając się do niego tymi słowami: „*Duchu niemy i głuchy! Nakazuję ci: Wyjdź z niego i już nigdy do niego nie wracaj*”.
- **Duch wieszcz** – opisany w Dziejach Apostolskich (Dz 16, 16–18). Wypędzony przez apostoła Pawła, z dziewczyny, która poprzez swoje wróżby przynosiła zysk swoim panom.
- **Duch zwątpienia** – opisany w Księdze Izajasza (Iz 61, 1–3). Pan Bóg kierując słowa pociechy do Izraela wspomina, że da płaczącym nad Syjonem zawój zamiast popiołu, olejek radości zamiast szaty żałobnej oraz pieśń pochwalną zamiast ducha zwątpienia.

9. DUCHY NIECZyste W SNACH

W snach duchy nieczyste najczęściej przedstawione są jako:

- **Mordercy** – którzy próbują pozbawić nas życia.
- **Włamywacze** – którzy gwałtem próbują włamać się do naszego domu.
- **Złodzieje** – którzy próbują okraść nas z pieniędzy, które w snach są symbolem duchowego skarbu.
- **Wszelkiego rodzaju nieczyste zwierzęta** – które próbują wyrządzić nam szkodę: węże, podążające za nami, aby nas ukąsić, wilki, chcące nas rozszarpać, ogromna gromada kleszczy, próbująca wyssać z nas krew, a także pasożyty, które mieszkają we wnętrzu naszego ciała.
- **Kobiety wszeteczne** – najczęściej nagie, próbujące za wszelką cenę odbyć z nami stosunek.

10. PROPAGACJA DUCHOWEJ NIECZYSTOŚCI

Najprawdopodobniej duchy nieczyste rodziców są przekazywane ich dzieciom. Przykłady z Pisma Świętego, które mogą potwierdzać tę tezę to:

- **Historia króla Dawida** – związek króla Dawida z wieloma kobietami najprawdopodobniej doprowadził do odziedziczenia przez Salomona tego samego ducha (wiele żon).